RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

nr. 10.101 van 3 december 2013
in de zaak A. 210.785/XIV-35.337

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sylvie Sarolea
kantoor houdend te 1400 Nijvel
rue des Brasseurs 30
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

---

Het cassatieberoep, ingesteld op 19 november 2013, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 112.572 van 22 oktober 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 22 november 2013 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In het eerste onderdeel van het enige middel voert verzoekster aan dat “artikel 15 niet beperkt is tot ‘financiële’ en ‘medische’ afhankelijkheid” en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een overdreven formele en restrictieve toepassing maakt van die bepaling. Verzoekster gaat echter voorbij aan de vaststelling in het bestreden arrest

dat het “niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij te motiveren over de financiële en medische afhankelijkheid als de raadsvrouw in een brief zelf laat weten dat verzoeksters dochter haar regelmatig geld toe stuurde en aangaande de medische afhankelijkheid stelt ‘Zij is hoogst afhankelijk van haar familie’.” Verder heeft verzoekster zich niet beroepen op haar hoge leeftijd, zoals zij in haar verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorhoudt.

Ook waar verzoekster in het tweede onderdeel van het enige middel aanvoert “dat er noch in de bestreden beslissing, noch in het bestreden arrest met die kwetsbaarheid rekening wordt gehouden om haar afhankelijkheid te evalueren” gaat zij voorbij aan de concrete motivering in het bestreden arrest waarin vastgesteld wordt dat het, wat de financiële afhankelijkheid betreft, niet kennelijk onredelijk is om aan de hand van de eigen verklaringen van verzoekster en haar raadsvrouw te stellen dat de overschrijvingen niet gericht zijn aan betrokkene zelf en dat verzoekster zich niet in België moet bevinden voor het ontvangen van financiële steun en dat, wat de medische afhankelijkheid betreft, zij de vaststelling niet betwist dat uit het bijgebrachte medische attest niet blijkt dat zij op medisch gebied afhankelijk zou zijn van de zorgen van haar dochter. Hieruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met haar vermeende kwetsbaarheid, minstens toont verzoekster niet aan welke elementen buiten beschouwing zouden zijn gelaten.

De kritiek in het derde onderdeel van het enige middel is in wezen gericht op een overweging uit de aanvankelijk bestreden beslissing zoals ook blijkt uit de bewoording van het bestreden arrest: “In de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat (…)”. De Raad van State is als administratieve cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden, noch om de motieven van de beslissing van de staatssecretaris te beoordelen.

In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert in het vierde onderdeel van het enige middel, kan uit de overweging in het bestreden arrest dat “verzoekster zich niet in België moet bevinden voor het ontvangen van financiële steun” geenszins worden afgeleid dat daarmee niet wordt betwist dat zij financieel afhankelijk is. Verzoekster gaat immers voorbij aan de vaststelling dat de overschrijvingen niet aan haar gericht zijn, hetgeen zij niet heeft betwist.

Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt wel degelijk dat in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt opgemerkt dat “betrokkene in een opvangcentrum verblijft. Hieruit kan geconcludeerd worden dat betrokkene niet onder de zorg valt van haar dochter”. De kritiek in het vijfde onderdeel van het enige middel mist dan ook feitelijke grondslag.

Het enige middel is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op drie december tweeduizend dertien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **Carlo Adams**